

[Kirkeministeren.]

taget Sigte paa andet end „Gudløse“-Bevægelsen som saadan, medens jeg for mit Vedkommende i denne Samtale fremførte de samme Synspunkter og tilsvarende Udtalelser, som jeg har fremført her.

Alfred Jensen: Naar jeg skal bedømme Ministerens Svar, er det ikke helt tilfredsstillende. Det er tilfredsstillende, for saa vidt som Kirkeministeren beklager, at en saadan Handling har fundet Sted, at der grundet paa forskellige i Pressen fremkomne Meddelelser har været udsendt en Henvendelse til Præsterne. Han siger ganske vist, at denne Henvendelse ikke er en Ordre, men en Henstilling. Jeg er naturligvis tilfreds med, at Kirkeministeren udtaler sin Beklagelse af det her skete, men naar der endvidere siges, at man kan ikke forhindre Gentagelse, fordi det her ikke drejer sig om en Ordre, men om en Henstilling, er jeg ikke helt tilfreds, for jeg mener, at der her maa trædes op paa en saadan Maade, at man ikke fra Kirkens Side i Fremtiden kan gøre sig skyldig i den Slags Handlinger.

Kirkeministeren sagde, at man støttede denne Henstilling til Præsterne i Danmark paa forskellige i Bladene fremkomne Udtalelser, som var saa godt som samstemmende. Men der er ikke fra Kirkeministeren, ej heller fra „Kristeligt Dagblad“, Biskoppen eller Stiftsprovsten fremkommet nogen Meddelelse om, at man har paataget sig at undersøge, om denne Meddelelse i de forskellige Blade har været rigtig eller forkert. Og naar man gik til et saadant Skridt, havde det dog været rimeligt at undersøge, hvad der laa til Grund, og om Meddelelsen var falsk eller ej. Hvis man havde henvendt sig fra det danske Ministerium til Sovjetunionens herværende Repræsentanter eller til Moskva, kunde man have faaet Meddelelse om, at dette var ganske grundløst, der laa intet til Grund for den Pressekampagne, der her fandt Sted.

Naar Kirkeministeren siger, at der her ikke var sket nogen Indblanding i et fremmed Lands Forhold, kan det maaske siges, for saa vidt som man ikke har indblandet sig direkte i Forholdene. Men vi ved, at den Kampagne, der er foregaaet hele Verden over, har været rettet imod Sovjetunionen; og at man herhjemme har holdt sig i forskellige beskedne og smaa Vendinger, udelukker jo ikke, at man netop har deltaget i den Chikanering af Sovjetunionen, som finder Sted Verden over, for Pressekampagnen her har jo ikke været lavet for

at beskytte de Kristne, men har været lavet for at mistænkeliggøre det Opbygningsarbejde, som foregaar derovre. Det siges udtrykkeligt i Slutningen af Prædikenen i Haderslev Domkirke: Thi om kort Tid har vi selv Kampen inde paa Livet, og hvad er der da at gøre? Er det ikke at male Fanden paa Væggen over for den, der kommer i Kirke? Et det ikke for at vise, at der ogsaa er Fare for os herhjemme, at det ikke er et Spørgsmaal, som ikke angaar os?

Bomholt: Først dette: Forespørgselen vedrører en Sag af relativt smaa Dimensioner; der er ingen Grund for os til at overdrive Sagens Betydning. Naar det er sagt, maa det indrømmes, at Sagen er af en ejendommelig Karakter; der er Enkeltheder, som maa forekomme en uhildet Iagttager meget mærkelige. Jeg skal sige nogle Ord derom.

Jeg forudskikker den Bemærkning, at det er mindre behageligt for Rigsdagens Medlemmer at skulle tage Stilling til en Menighedsskrivelse, der bl. a. vedrører en Opfordring til Bøn. Rigsdagens Medlemmer tilhører politiske Partier, det vil sige, at de fortrinsvis er valgt efter politiske Retningslinier og Interesser og ikke just er valgt til at tage Standpunkt til Spørgsmaal vedrørende Kirkens indre Liv, religiøse Opfattelser, Tro og Lære. Det er ønskeligt, at vi kan undgaa en Sammenblanding af politisk Aktion og religiøs Aktion, og jeg forstaaer, at Biskoppen principielt har vedkendt sig denne Opfattelse i Skrivelsen til Kirkeministeren. I denne udtaler Biskoppen, hvad jeg gerne vil citere med den ærede Formands Tilladelse:

„Selvfølgelig tog denne Henvendelse ikke Sigte paa noget Lands Regering, lige saa lidt som paa bestemte politiske eller økonomiske Systemer.“
Her anvendes Ordet „selvfølgelig“ som for at afvise, at der overhovedet kan tænkes noget andet Standpunkt inden for ansvarlige kirkelige Kredse.

Det er Kærnepunktet. Talerstolen her skal helst ikke anvendes til Bøn, Andagt og religiøs Forkyndelse, og Prædikestolen skal helst ikke anvendes til Angreb paa politiske Partier og Systemer. Det sundeste for vort kulturelle Liv og det bedste for alle Parter er, at der paa dette Omraade hersker principiel Klarhed. En saadan principiel Klarhed findes, saa vidt jeg ved, i Lærebøger og Undervisning inden for det teologiske Fakultet ved vort Universitet, og jeg forstaaer, at Biskoppen befinder sig paa samme Linie.